

gyünk urak az élet és halál felett. Talán kárhozat származik tőlünk, de jaj nekünk, ha kárhozatni akarunk. Talán boldogság is származhatik tőlünk, de jaj nekünk, ha boldogságot akarunk oszlogatni. Az eredmény Isten kezében van. Övé nemcsak a hatalom, hanem az akarat is, hogy Jézus Krisztusban minden halált életté változtasson. Övé a szeretet, mely a pokol mélységébe is alászáll. Nem az a mi dolgunk, hogy Istent az ő cselekvésében megelőzzük, hanem az, hogy tetteinkkel kövessék őt, legyünk *hűek* hozzá minden pillanatban, hallgassuk és hirdessük az ígét, most — amikor az idő még nem örökkévalóság és az Isten még nem minden mindenkben, hirdessük és hallgassuk úgy, ahogy hirdetniük és hallgatniuk *kell*.

De vajjon nincs-e messze az ilyen embernek, — mint Pál — az élete tőlünk? Vajjon miénk-e az Isten ígéje? Vajjon nem kereskedték-e el az egyházban már régóta, s most nem lehet a miénk, nem hallhatjuk és nem hirdethetjük? Vigyázzunk, nehogy igen gyorsan Pál mellé álljunk, mintha mindaz, amit ő mond, egy kézfordulással ránk is vonatkozhatna volna. Arra is vigyázzunk azonban, hogy nem állhatunk félre mellőle, mert mi is Isten ígéje hordozóiul hívtunk el. Az isteni fogság láncait titokban mi is viseljük. „Nem tudok igazán hinni!” Hiszek Uram, légy segítségül az én hitellenségemben! Ugy-e te is így gondoldod? „Az én lelkem gyenge és erőtlen!” Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenység által végeztetik el! „A véges a végtelent föl nem foghatja!” De viszont az is igaz, hogy: szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltön magára és e halandó test halhatatlanságot öltön magára! — Hogy mi alkalmasok vagyunk, az Istentől van az!

A keresztyén élet.*

Kérlek azért titeket atyámiai az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteket. És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata. (Róm. 12, 1—2.)

I.

Kedves Barátaim! Nehéz feladat elé állítottak engem. Azt mondták: beszéljek a keresztyén élet *felépítéséről*. Ma reggel pedig azt mondták, szívesebben fejezik ki magukat másképpen: a keresztyén élet *kialakításáról* legyen szó. E szavaknak fontosságot nem tulajdonítok. Ugyanennek a kérdésnek és feladatnak még más körülírását is találhattuk volna. Beck Tóbiás János könyvet írt a keresztyén élet *születéséről*. Ezzel kapcsolatosan lehetne talán a keresztyén élet *növekedéséről* és *kibontakozásáról* beszélni. Úgy vélem, hogy kérdésüket és megbízatásukat akkor értelmezem helyesen, ha arra gondolok, hogy Önök mindenestre, ha az életről, a keresztyén életről van szó, valamilyen értelemben *arra* az életre gondoltak, amelyiket teljességgel és egész egyértelműen valóban nekünk embereknek kell élnünk, existenciájának csúcspontjára mindenki a maga kicsi énjét helyezve; egészen konkrétül és határozottan arra a kérdésre, hogy *mit kell, talán mit szabad tennünk, mint keresztyéneknek*, akiket — hogy a legáltalánosabb dolgot mondjuk — megkereszteltek és most ezen az alapon, — hogy megkereszteltek, s hogy keresztelésünkben Isten hívását hallottuk és ezen

* *Jegyzet.* Barth Károly prof. az itt következő két bibliamagyarázatot a münsteri „keresztyén diákszövetség” bibliaóráján tartotta. Hallgatói gyorsírással följegyezték és kiadásához az ifjúság kérésére, — amint maga mondja — „lejegyzésként” járult hozzá. Olvasóit arra kéri, hogy sem a teológiai értekezés, sem pedig az írásban előre elkészített prédikáció jogos mértékével ne mérjék, hanem fogadják igény nélkül, amint maga is igénytelenül nyújtja.